

TALKING LANDSCAPES

Carole de Block

@ RUIMTE34

30 mei 2025

EMIEL

Over een grote zandvlakte

Om de plaats waar de Wilrijkse Pleinen waren te kunnen achterhalen, heb ik onze wandelroute van toen proberen te reconstrueren. Ik zat nog op de lagere school. Op zondag gingen we met de hele familie, ik ben de jongste van zes, te voet naar het Nachtegalenpark. We gingen van het Zuid, waar we woonden, via de Desguinlei door de Van Rijswijkklaan waar de stadsmagazijnen toen waren. We kwamen uit op een grote vlakte.

Het brede wandelpad richting park was onverhard en hobbelig. De vlakte bestond voornamelijk uit zand, met daartussen hier en daar een paar struiken en bomen, berkenbomen denk ik. Verspreid over de vlakte lagen volkstuintjes, “werk van den akker” noemden wij dat, die afgebakend waren met een hek of afrastering. Daartussen lag een wirwar van paden.

Bij een rij van drie bunkers lag het zand opgehoopt. Over deze heuvels ik ging crossen met de fiets. In de verte zag je het park.

Olieverf op doek
April 2024
60 x 40 cm

CAROLYNE

Between the trees and the ocean near

The first time I went to Goat Rock, was with my grandfather. I was immediately in love with the place, because of the tall redwood trees and the boulders on which you can climb all the way up. At the top you can see the whole area as far as the ocean.

Shortly after I had learned to drive, I remember going there with my friends. After climbing Goat Rock we would go off the trail and find our way to another peak. That felt exciting, like we were doing something illegal. As we were climbing we would discover the caves and holes in the boulders. When we reached the other peak we saw the traces of other hikers who had been there before us. In the distance the ocean blended into the sky.

Between the trees with the ocean near, I feel calm. I feel grounded and safe, yet am reminded of how small I am in this powerful world. Goat Rock is my happy place – there is nothing like it.

Olieverf op doek
Mei 2024
80 x 60 cm

KOBRA

Vrouwenwerk in de fabriek

In Kaboel runde ik een organisatie voor vrouwen in een industrieel gebouw. Op de eerste verdieping waren twee klaslokalen, waar lessen Engels en computer werden gegeven. Op de tweede verdieping was het kantoor en de fitnessclub voor vrouwen. Achterin de tuin was de fabriek gevestigd, waar de vrouwen pickels, jam en soep maakten. In de garage aan de straatkant verkochten we onze producten.

Ik woonde met mijn man en dochters op de twee bovenste verdiepingen. Als het heel warm was zaten wij 's nachts op het dakterras om iets te eten en te drinken, terwijl mijn kinderen sliepen. Ik had er rozen in bloembakken geplant. Ik was daar heel gelukkig.

In 2018 kreeg ik een waarschuwing van de Taliban omdat ik had samengewerkt met een Amerikaanse NGO voor een project met vrouwen. Ik voelde me niet langer veilig. Toen begreep ik dat ik niet kon doorgaan met mijn activiteiten en ben ik naar België gekomen met mijn dochters.

Luister naar het gesprek met Kobra.

Olieverf op doek
Februari 2025
60 x 50 cm

MEMNUM

De zomer op onze berg

Gögüs Yayla is de naam van de berg. Lang geleden kocht mijn grootvader de berg van de gemeente en noemde hem Gögüs Yayla. Als kind gingen we in de zomer twee maanden daar naartoe. Alle dieren gingen mee, de schapen, paarden, geiten. De tocht naar boven met de ezel duurde ongeveer anderhalf uur langs een gevaarlijk smal paadje. Onderweg waren overal bomen en bloemen. Er stonden een paar huisjes waar verse kaas, yoghurt en boter gemaakt werd. Als we op het eind van de zomer terug naar het dorp gingen, deelde mijn moeder alles met de arme mensen van het dorp.

Ik ben heel blij met hoe er vroeger werd gedeeld met de buren. Toen ik in 1982 naar hier kwam was dat anders. Het eerste jaar ben ik een beetje verdrietig geweest...

Alleen mijn stiefbroer woont nog in het dorp. In zijn tuin groeien veel bloemen, abrikozen, appels, druiven. In de zomer gaat hij nog altijd naar de berg om de schapen te laten grazen. Hij heeft daarboven nu een klein huis gebouwd waar de hele familie kan verblijven. Er staan wel meer huizen nu. Ik ga elk jaar naar daar op vakantie en ook mijn kleinkinderen willen graag mee. Dan lopen we samen naar de top.

Luister naar het gesprek met Memnum.

Olieverf op doek
Oktober 2024
80 x 60 cm

DAMIAN

De brug in het magische park

In Raheny waar ik ben geboren is een groot park, Saint Anne's park. De eigenaar, de familie Guinness heeft het park op een gegeven moment aan de stad geschonken. In het contract staat dat ze daar niet mogen bouwen.

Ik herinner me het park als kind. Ik ben verhuisd naar Zweden toen ik 11 jaar was. Tegen mijn vrienden in Zweden zei ik dat het park net als in de Hobbit was. Zo voelde dat aan, magisch. In Zweden is het bos helemaal anders, er zijn vooral naaldbomen, het is er overwegend grijs. Het is wild, geen park.

In Ierland was het park heel groen en kleurrijk met loofbomen. Er was een brug die nu niet meer bestaat. Het was een heel smalle brug, een beetje Victoriaans met een versiering in het midden. Onder de roest kon je nog de groene verf zien. Er was dichte begroeiing met veel bomen, maar bij de brug daar zat de zon. Het dal daaronder was vrij diep met een klein beekje.

Ik ben een beetje boos omdat op een deel van het park nu huizen gebouwd zijn, terwijl de deal was dat er nooit op gebouwd mocht worden. Ik denk dat corrupte politici dit hebben beslist. Het is verschrikkelijk dat de stad dit doet. Je kan het park verminderen maar je kan het nooit meer vergroten.

Luister naar het gesprek met Damian.

TALKING LANDSCAPES

Het project

De gesprekken voor het project Talking Landscapes vonden gedeeltelijk plaats in het buurthuis Posthof in Berchem. Ik bedank Ann en de begeleidsters van de Buurtbabbel, conversatielessen Nederlands voor anderstaligen. De ontmoetingen in het Buurthuis hebben mijn wereld een stukje groter gemaakt.

Omdat ik vaststel dat het duinlandschap waarin ik opgegroeid ben in Oostende snel aan het veranderen is, wilde ik onderzoeken hoe andere mensen met verandering in het landschap omgaan. Ik heb de mensen gevraagd om een landschap te beschrijven dat hen dierbaar is, een landschap dat ze achtergelaten hebben, een landschap dat veranderd of zelfs verdwenen is.

Op basis van de gesprekken heb ik fictieve landschappen geschilderd. Ik heb gewerkt zonder de foto's van de deelnemers en ik heb de landschappen nooit in het echt gezien. Aan de hand van collages probeerde ik mij in te beelden hoe het er uitziet. Bij het park heb ik een eigen herinnering gebruikt om de reconstructie te doen.